

объеви́мъ во времето на бракосъчетаніето, че ще бждѣтъ за двѣ години свободны отъ дань?»

Но очуденъ заради мълченъето около него, монархътъ са оплаши да не е рекълъ нѣщо което не трѣбало да рече, за туй и попыта свѣтливо герцога де-Лерма и другытъ свѣтници.

« Не е ли таквози мнѣніето ви господа?»

Герцогътъ де-Лерма, който много пжти искаше но не посмѣи да прекъсне Фернанда, хвърли на него гнѣвливъ погледъ и рече на царя съ нетърпеливостъ, която напраздно са мжчаше да прикрие съ шеговита засмѣха.

« Ако младыйтъ този господинъ, донъ Фернандо д'Алвайда, първый баронъ на царството на Валенція, познава нѣкое средство чрезъ което да посрѣщнемъ разноскутъ на държавата и да пълнимъ хазната на В. Величество безъ данъцытъ, които искамъ днесъ, ще ны задлъжи премного ако го съобщи и намъ. Познавате ли таквози нѣкое средство г. Фернанде?»

— Да, В. Превъсходителство, и са наемамъ — разумѣвамъ въ царството на Валенція, защото него само добръ познавамъ — да подѣйствамъ не само да са плати данокътъ който искашъ, но въ нѣколко дни отъ днесъ, и четвъртината отъ количеството, което искашъ за праздницытъ на свадбата.»

Министрътъ очуденъ издигнѣ глава за да види да ли Фернандо говори серіозно; а той послѣдова думата си важно:

« И еще повече, онѣзи които ще ти донесжѣтъ туй количество ще та помолжѣтъ да го приемешъ и ще та благодаржѣтъ за туй, и отъ Валенція до Мадритъ ще придружжѣтъ царя и царицата съ въсклицанія отъ радостъ и благословенія.»

Царьтъ и сичкытъ членове на свѣта извикахъ:

« Думай! думай!»

Дълбоко мълчанье са водвори слѣдъ горнитѣ думы на Фернанда. Графъ Уседа си хапаше устнытъ отъ гнѣвъ и Фернандо, като помисли малко рече:

« Царю честитый! имате, между подданицытъ единъ народъ вѣренъ и промышленъ, който въ тѣзи